

„**Jedinou desku**“ natočil **Qjeten**, na kotoučku vyvolávajícím reminiscenci na staré šelakové desky. **Jediná deska** samotná však přináší relativně moderní folkový zvuk, relativně proto, že tak Qjeten hraje od svého vzniku a pouze jej piluje a cizeluje. Najdeme tu dynamicky pulsující melodie s proplétajícími se sólovými nástroji a hlasy. Inspirují se trochu u Nerezu, trochu i obecně u latinskoamerických rytmů. Rozhodně nepřinášejí jednoduché zapamatovatelné melodie, ani texty, uchopitelné na první poslech. To možná trochu zpomaluje jejich cestu vzhůru, ale... Velmi příjemná je mandolína Michala Cádry, pro tento styl muziky neobvyklá, a proto jí dodávající zvláštní šťávu.

{desky 1375}

Nad Řípem se občas zableskne a sem tam zahřmí, moc z toho ale neprší.

Nad Řípem se blýská... je název desky dvojice **Sova & Slamák**. Docela jsem na ni čekal, protože s dvojicí jsem se seznámil na nějakém festivalu, a tam - co písnička, to hit. Byl to nějaký soutěžní festival, tak hráli tři čtyři kusy a já bláhově se domníval, že tak vtipný je jejich celý repertoár. Pak jsem byl ještě zvědav na desku proto, že byla mými kolegy výborně hodnocena a dostala se i do užší nominace na folkového Anděla. Pak jsem na bookletu objevil, že je tam *Erazim Hauer*

(což byla jedna z těch pecek z toho festivalu) – a to jsem měl zpozornět – od té doby neudělali nic lepšího? A opravdu ne. Erazim Hauer je jednoznačně jedničkou desky, pak následuje *Marie*

, pak dlouho nic, pak najdeme dva tři další, s lehkostí v hudbě i textu, napsané písničky (*Sára, Kuchyňský rock*

nebo titulní skladba) a pak bohužel, šed', šed', šed'. Možná moje očekávání byla přehnaná a pak jsem byl tak trochu zklamán. Aby bylo rozuměno – nejsou to špatné písničky – folkové popěvky s pokusem o humor nebo naopak hlubší pohled na svět. Ale obojí zůstává hrozně na povrchu, pokud to nesklouzne k jisté upocenosti a kliše (

Kapesní atlas světa

– hříčka:

...leží u nohou/u nohou postele...

nestačí, nebo

Vánoce se blíží

či

Baletka Vlad'ka

). Když tak koukám na výčet těch, co se mi líbily, tak je to vlastně třetina, což není špatné. Tak asi bude chyba v nadměrném očekávání.

{desky 1374}

Vnitřní kompas

Radka Bartoše

ukazuje spolehlivě do všech hudebních směrů díky aranžím. To je asi to, s čím si tvůrce nejvíce vyhrál. Mohla to být obyčejná písničkářská deska, ale aranže jednotlivých písní posunují skladby od folku (

Polopřímka

) přes pop (

Moje maličká

) až k rocku (

Samozřejmost

). Někdy ale trochu i devalvují, protože zejména v pomalejších skladbách „klesají“ až k jisté popové přeslazenosti (

Marina

). I přes důraz na aranže zpěvák nezůstává v pozadí a dbá na to, aby jeho sdělení bylo zřetelné a jasné. Někdy je to trochu na škodu, zůstat mírně nesrozumitelným by bylo pro text i celou píseň lepší (

Do větru

), naopak vtipně originální je

Dovolená po Česku

. Jako autor muziky je ale Radek Bartoš dostatečně nápaditý a vynalézavý, takže deska nezačne v půlce nudit. Právě ale to, co v úvodu považuji za klad – aranžérská pestrost - trochu rozostřuje celkový obraz Radka Bartoše a po poslechu desky zůstává jakoby nezařazen. Asi nejvíc si budete pamatovat: Ano, to je ten nerušící popík. Což není špatná známka.

{desky 1373}